Il·lustració: Wara de Ormæchea Agost de 2026 Text: El mètal got

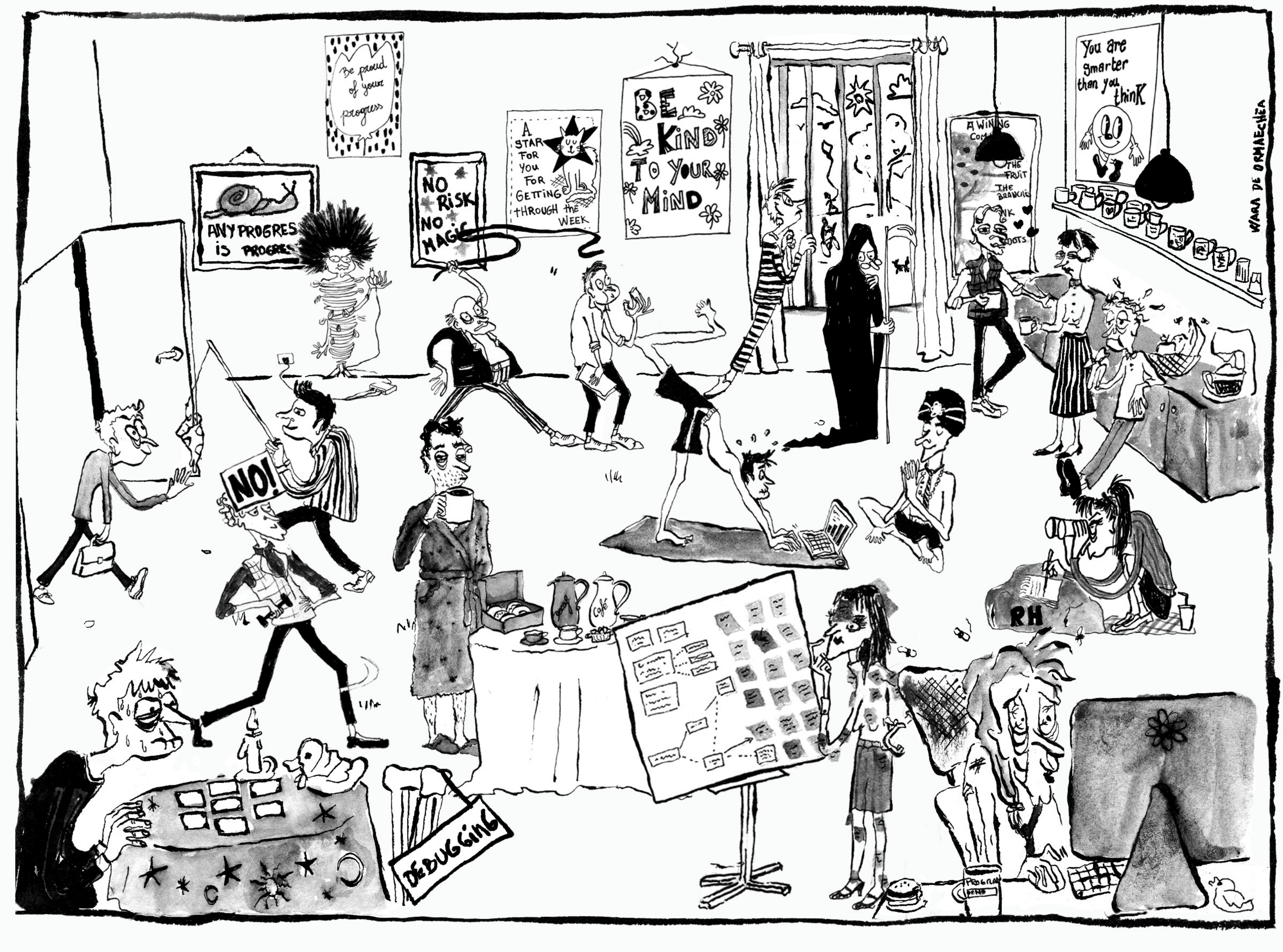

PRÀCTIQUES ACTUALS I PERENNES DE LA INFORMÀTICA CORPORATIVA

El treball dels informàtics
que estan en corporacions
els atrapa i consumeix:
ja n'estan fins als collons.
En aquestes grans empreses
sempre hi ha els aprofitats,
caradures i envegetes,
fills de puta i molts matats.

Quan aquests veuen que els altres
estan febles i patint,
la sang, els la xuclen tota
i els trepitgen tot gaudint.
A l'infern hi ha tot un cercle
que ja el tenen reservat:
informàtics i altres trepes,
mànagers i algun expat.

Aquesta obra està sota una llicència de Creative Commons Reconeixement-No comercial-Sense obra derivada 4.0
(https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)
Font utilitzada: 1820 Modern Woo, de Gilles Le Corre, sota CC-BY 4.0

Hi ha el cap que només vol mètriques,
solament veu numerets.
Si els percents són vermells crida,
però somriu amb gomet verd.
En el fons són uns inútils,
despòtics, menjacolors.
Tu els cuines el que vulguis
i es creuen falsos valors.
Els el venen als de sobre,
traient pit com si fos seu,
el mèrit de fer la feina,
però no els importa ni Déu.
Ja no veuen les persones:
cínics parlen de talent,
però només entenen d'euros
i tenir el CEO content.

Hi ha el que vol que tot es faci
tal com ho fan sempre ells.
Qui es desvia en una línia:
crits, insults, cruixir d'artells.
Tots a córrer a desfer feina,
tots a córrer a apagar focs.
Temps perdut, feina llençada,
mig equip *#open-to-work*.
Com que, a més, sempre resulta
que pren males decisions,
la qualitat dels programes
no deixa de tocar fons.
Les entregues no es compleixen,
Hitler amb les mans al cap
crida i responsabilitza
els pobres que han treballat.
I quan hi hagi conseqüències
ell mai se'n veurà afectat.
Sap molt bé ventilar culpes,
veure caps d'altri tallats.

Hi ha el que sempre va a la seva
i es creu que en sap més que tots:
arrogant sense ser un bèstia,
sols no fa cas dels teus mots.
«Anem tard», «hi ha aquest problema»,
a tot ell respon: «val, val».
Després li toquen la cresta
i és tard per fer-ne cabal.
Mans al cap i s'esparvera:
«per què no m'ho heu dit abans?!»
Treu-te el tap de les orelles,
no els ignoris com a infants.
Qui es brega en el dia a dia
potser en sap més del que creus.
Si ets humil i te'ls escoltes
cauràs més sovint dempeus.

Hi ha qui creu que innova amb gràcia
i llavors fa, a tort i a dret,
mil-i-un canvis d'estructura
i processos a pleret.
Quan la gent els hi qüestiona
ell se sent molt atacat;
els respon fingint sorpresa:
«són els que m'heu demanat!»
Però tots saben que és mentida;
l'ira senten revifar
com un foc que intens crepita
i que aviat l'engolirà.
Si tu els poses a la boca,
paraules que ningú ha dit,
no t'estranyi que t'odiïn
i es pensin que ets tot melic.

Hi ha el qui té bones paraules,
t'escolta i et comprèn bé
i es compromet a certs canvis:
«jo m'ho miro i ja et diré».
Tu ja et veies fent menys hores,
cobrant més o amb llibertat
de fer servir una altra eina:
treballar amb comoditat.

Passen dies i setmanes,
no tens resposta al teu plet;
quan se t'acut preguntar-li
et mira amb ulls de xaiet.
Que no té poder per prendre
realment cap decisió.
Tot ho planteja als de sobre
que, al seu torn, diuen que: NO!

Si deixem els capatassos
a una banda (quin descans),
parlarem d'altres recursos
que antany es feren dir humans.
Ara fugen d'aquest *naming*
resulta que els sembla hostil:
la humanitat l'han perduda
convertint-se en ésser vil.
Talent i *people* resulta
que l'estendard actual
sota el qual, sense vergonya,
empaiten el personal.
Absentisme ara són baixes
i permisos, tot s'hi val
per criminalitzar aquells
que no fan res d'il·legal.
Ells sempre van amb l'empresa
mai amb el treballador,
qualsevol que ho contradigui:
o empresari o un cabró.
Les mesures que implementen
s'encaminen al control;
com no imputis el que toca:
falta greu, dilluns al sol.

I quan demanes ajuda
resulta que ets un problema,
et marginen a un racó
i fins que et cansis del tema.
De la plaga dels inútils
que infesta el món laboral,
la d'aquests grans «humanistes»
és una que no té igual.

Amb l'entrada de la IA
tot plegat s'ha trastocat.
L'objectiu ara és usar-la,
és igual amb quin trellat.
Si t'hi negues, estàs fora,
si fas *prompts* ets un ninot,
amb agents sembles un *boomer*,
tu tan sols fas el que pots.
No et formen, ja t'ho faràs,
gasta temps per estar al dia.
Exigir sempre és més fàcil
que establir una bona guia.
I sent cert que ajuda en coses
i resol tràfecs fumuts,
el que més està duent
són els ànims decaiguts.
Una feina reflexiva
feien els programadors,
ara esperen convertir-los,
de la IA, en revisors.
Si la pràctica fa el mestre
i ara practica un agent,
en menys temps del que t'esperes
tornaràs a ser aprenent.
El *token* ja s'encareix
i hem vist certes retallades:
moltes són de personal,
aviam si vindran mal dades.
Caldrà, doncs, tenir paciència,
que el seu ús s'estabilitzi,
IA i curreles s'entenguin
o un dels dos agonitzi.

A vegades els de sota
tenim talps que, infiltrats,
expliquen als caps converses
en què han sortit criticats.

També són dels que s'assignen
(no és pas cosa casual)
feina fàcil que llueixi:
l'altra gent els és igual.
Els èxits d'altres usurpen;
tot responen saberuts;
mai t'ajuden si ho demanes;
ni la caguen, quins creguts!
Si tant es visibilitzen
que els acaben ascendint,
se'n va la poma podrida,
però un tirà acabes tenint.

Però al final qui sempre rep
és l'humil treballador.
Cada cosa que al món passa
el fa anar tot de corcó.
És igual que els beneficis
no parin d'incrementar:
«hi ha aranzels» o «hi ha una guerra»
i el sou amunt no anirà.
Quan tampoc hi ha impediments
i entren els euros a raig,
et fan palmada a l'esquena,
t'apugen zero i escaig.
I si ara l'edifici
perd valor en el mercat,
la fi del teletreball
te l'hauran ben endinyat.

Si resulta que algú peta
per com de cremat està,
no és malalt, és absentista
i el projecte frenarà.
Que no dormi, que no mengi,
que tingui palpitacions,
pànics, depre o ansietat...
no els importa a aquells llepons.
Ja no li tindran confiança
i aviat se sentirà dir
que és un dèbil i cap càrrec
mai ell no podrà assumir.
Les causes de la petada
en cap cas discutiran.
Pel que sigui, revisar-se
és cosa que els caps mai fan.

Tot això que jo us explico
tan sols és el que m'han dit.
Són rumors, són invectives
que explica algú per despit?
No em blasmeu per donar compte
del que diuen que ara ocorre;
no mateu el missatger
que potser al final ho esborra.

Però si aquestes coses passen
i ningú no s'ho ha inventat,
potser ja seria hora
que als de sota es fes costat.
Que les grans corporacions
s'ho pensessin dos vegades
ans d'estrènyer qui els fa d'or,
qui els treballa les jornades.
És part d'un afer més gran,
maleït capitalisme,
cal fer coses localment,
però també ens cal un bon cisma.
Mentrestant tots els inútils,
dèspotes i mala gent,
cal que tornin a ser humans
i tinguin enteniment.
Dels treballadors respectin
experiència i opinions,
deixin de fer batzegades
i s'acabin les pressions.
Quan tot el sector informàtic
aconsegueixi aquest punt
seran tots molt més feliços
i es treuran pes del damunt.